

ԱՌ Գ. Լ. ՂԵՐՈՆՅԱՆ Գ. ԱԼԵՔԱՆ Մ.

Ի թախծամած անլոյս որմոց աւերակացս այս ամայի
 Որ յոգնաշար ամաց ըզկնի ըզխոյզ կրկնեն արդ արծազանս
 Ըստահակ տըղայոց որ Ասկղեպեայ գրին հետեւորդ.
 Առ քեզ որ վեհեթեան կաս ի յափունսն ալերախ
 Եւ զերկինս այն դիտես ազատութեան գահ և փառաց,
 Զերդ վարուծեակ ի վանդակէն զերծ ի յանտառ դիմէ իւր բնիկ,
 Առ քեզ, ուղղիչդ իմ մանկութեան սլանան իմ միտք արագաթեւ,
 Երբ գիշերոյն ոգի աղօտ պատէ զերկրաւ քող սեւաթոյր,
 Եւ երբ միտք, ծնունդ աստուածեան, զերկրիս թողեալ գարշ անձկութիւնս
 Յանսահման խորհրդոց թափառական բերին զաւառս.
 Զի ինձ քաղցր ի յանցելումն ընթեռնուլ դէպքս սիրելիս,
 Եւ տեսանել անձինս արգոյ յորոց մեկնեալ կեամ արդ տըխուր: —
 — Յանցեալն իմ՝ յետ տխրագին յուշոյ կորստեան հօրս և եղբօր
 (Նախկին մըրիկը որ ըզպայծառ կենացս երկինս պղտորեցին)
 Դու վերադաս քան ըզհանուրս մըտացս հանդէպ երեւիս,
 Դու որ խնամ հայրական ընդ եօթնեալն ամաց շրջան
 Կալար զգարողուց մըտացական և մարգեցեր յիմաստ զհոգիս,
 Դու որ ինձ ըզճաշակն ետուր չըքնաղ քերթողութեան
 Եւ զողորջուն ոտիցս եղեր զօրավիզն յեւս ի Պառնասոս.
 Թէպէտ ոչ ճարտարագէտ քո դասեցայց հետեւող
 Եւ մոռացումն յաւերժական անկցի զանուամբս յապագայ դարս,
 Գոնեա՛ սովաւ մըխիթար է ինձ յուսալ մերթ ընդ մերթ
 Մինչ յօրական ի տաղտկալի առնում դադար ի զբաղանաց:
 Այլ ինձ դու պատուէր սիրոյ տաս փարատել ըզմէզ մաղձի
 Որ կարկառեալ կայ հանապազ հոգւոյս վերայ սրտաթուլ.
 Այո՛ լուսին իսկ Ասիոյ յարծաթափայլ ամպ շողշողուն
 Յարուսցէ տաղս երջանկութեան զերթ Վեհեթեան ջահն ըսփոփիչ,
 Այլ ոչ եւս այն պարզութիւն տիրեն ի միտս անմեղ ցընորք,
 Եւ երբ ի սիրտ տիրեն թախիծը, դառն խորհուրդ մաղձոտութեան,
 Համայն ազդէ տըտուութիւն իբր յապակւոյ դիտեալ ի սեւաւ,
 Զի արարածը համօրէն զըւարճալի թըւին կամ դառն
 Ըստ զանազան խորհրդոց որ յայս կամ յայն բերեն ըզսիրտ,
 Ոչ ըզբօսմունք պար և կամ երգ մարթին լինել մեզ հաճոյ
 Եւ ոչ իսկ զամառն համբուն ի գիւղօրէս թափառել.
 Լուռ է բնութիւն և համօրէն ոչ ժըպտին մարդ և երէզ,
 Փրփրագէզ վէտ վէտ ալիք խոխոջածայն վըտակաց
 Արագաթոյն կենաց սահուն յիշեն զանձուկն ըզսահման,
 Ի ճակատ գեղեցկատիպ օրիորդի սիրայորդոր

Մերձ աստեղն անմեղութեան շողայ լուսին խուժուժ մահու.
 Զպայծառ աղերս Եղիսայ արեգն ուղղէ վարդից ի թերթս
 Կամ յաւազն հանգոյն աստեղց յալս լըճակին հրափայլ փաղփուն.
 Իսկ թախծամած բըրացս հանդէպ հանցէ զըստուեր դամբարանաց:
 Աւաղ, զի եղեւ ձեզ, անհետացայք, խաբկան ցընորք,
 Որ ըզմանուկ զիմ եռանդուն ցանկ պաշարեալ ունէիք սիրտ.
 Անհետացայք հանգոյն ձեւոցն որ նրկարեալ յամպըս գարնան,
 Եւ զոր սիւզ զովագին մերժեալ վարէ հալածական.
 Զի եղեւ ինձ. զի ձեզ. աշխարհ, չարեանց իցես լոկ հիւրընկալ,
 Եօթնամեայ յոյս անձանձիր այս քեզ արժան իցէ տըխուր,
 Այս վայր բարբարոսաց յորս ոչ ծագեաց լոյս գիտութեան,
 Որք ժողովեալ են համախումբ լոկ յանուանարկ առնել զիմաստ,
 Հոգք, տառապանք, դառնութիւնք, փուշք բոլորեսցեն շուր ճակատուղ.
 Յայսպիսի ցանկ պաշարեալ ի խորհրդոց և յանձկութեանց
 Զոր պատճառեն օդ, սովորոյթ և ըմբոստից պար մանկանց,
 Եթէ երբէք մատն ի քընար յիշեմ զաւուրսըն նախնական
 Յորում գոհ ընդ պարապումն առ բանաստեղծս զօրն համբուն
 Ի մենաւոր փակեալ սենեակ դէմ յանդիման կայի լուսնի,
 Երբ պըշուցեալ ընդ գեղեցիկըն թագուհի պերճ յաստեղց բոյլս
 Տողք սահէին ինքնաբուլիս և հոսէին ուղիք ի յաչաց.
 Արդ թէ երբէք մատն ի քընար երգել կամիմ տաղս առաջին
 Քընար ժըլատ հետէ մատանցս և արտասուք մածին զբըրօք:
 Երեւակայութիւն ի զաւր մըտաց թէ ի տանջանս ծընար մարդոյ.
 Քեզ ջատագո՞ւ կացից արդեօք թէ զբաւարտիչ ամբաստանող
 Որ փոխան խուն ինչ բարեացն որով լինիս նպաստամատոյց
 Անըմբեր չարեաց ի վիհ զլորես զաւուրս մահկանացուաց.
 Քեւ ալեկոծ միտք ցընորեալ թեթեւաճախ արծուի ի թեւս
 Զանցեալ, զարդիս և զապագայն կըշտեալ պըշնուն յուսահատ.
 Ի քէն թախիծը առնուն ծընունդ և անձկաբեկ տըրփիւն սրտի
 Որ ի հովիտ կենաց ողջոյն ձըգեն խաւար գիշերադէմ.
 Հանգոյն շինիցն այն վիթխարի Թեբայիդայ յաւերս կանգուն
 Որ ըզվայրիւքըն շուրջ զըստուեր սըրփոն զմահուն՝ ոյր են դամբանք:
 Անմահդ Աստուած, ի գերապանծ փառացդ համբուն բարձրութենէ
 Միթէ զուարթնոց ի ձանձիր միօրինակ ընդ զուարճութիւն
 Ըզբօսումն մըտաց քոց ստեղծեր ըզմարդ տանջել յաղէտս.
 Եւ միթէ ձայն յուսահատ տառապագին մօր բնութեան
 Քեզ ներդաշնակ թըւեսցի քան զօրհնութիւնըս հրեշտակաց,
 Միթէ ո՞չ քեզ բաւական յագել զցասումըդ վըժժինդիր
 Մահ և կորուստ ծնողաց, պիտոյք և ճոխութեանց յափըշտակումն
 Զօն ի ճակատ արկեալ տըխուր զամպ մըթագնեայ մաղձոտութեան
 Եւ միտք անգամ և խորհուրդք վիժել աղէտըս պարտիցին.
 Արտասուք զարեւ կենաց բացեալ ըզբիբս ողջունեմք,
 Արտասուախառն զըգուանք և օրհնութիւնք և լուռ նայեացք
 Եւ արտասուք մայրենի և բարձրաճիչ դառն կական
 Զառաջին մեզ ողջոյն տան ի կենաց տըխուր ի սկիզբն
 Առհաւատչեայ մեզ ապագայ ասպարիզին դառնութեան.

